

Դանիելի Գիրքը — Թիվ յոթանասուներկու

Մարգարեական միավորումը. Հին Իսրայելի բաժանումից մինչև Միացյալ Նահանգների վերջը

Jeff Pippenger

2024-02-05

Երոբովամի ապստամբության վկայությունը նաև հին Իսրայելի՝ երկու ազգերի բաժանման պատմությունն է: Հյուսիսային թագավորությունը, որը կազմված էր տասը ցեղերից, հայտնի էր որպես Իսրայել, կամ երբեմն՝ Եփրայիմ, իսկ հարավային թագավորությունը հայտնի էր որպես Հուդա: Եզեկիելի ժամանակներում թագավորությունն արդեն երկար տարիներ երկու թագավորություն էր եղել, և երեսույթերորդ գլխում Եզեկիելին տրվեց մի մարգարեություն, որը ցույց էր տալիս, որ այդ երկու թագավորությունները կրկին մեկ ազգ պիտի դառնան: Այդ մարգարեությունը կատարվեց երկրի գազանի (Միացյալ Նահանգների) սկզբնական պատմության մեջ և իր վերջնական կատարումն է գտնում Միացյալ Նահանգների վախճանին, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Երոբովամի ապստամբությունը այն ժամանակ, երբ Իսրայելը բաժանվեց երկու թագավորությունների, ներկայացնում է ապստամբություն Միացյալ Նահանգների սկզբում, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգների վերջում: Միացյալ Նահանգների սկզբի և վախճանի ապստամբությունը ներառում է երկու թագավորությունների միավորումը: Հայտնության տասնութերորդ գլուխը, ինչպես այս հոդվածներում բազմիցս մեջբերվում է Քույր Ուայթի գրություններից, ներկայացնում է երկու կոչ եկեղեցիներին: Այն երկու ազգերը, որոնք միավորվում են կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամին, հարյուր քառասունչորս հազարանոցներն են և Աստծո մյուս հոտը, որ դեռ Բաբելոնում է:

Միլլերական պատմության մեջ միավորված երկու ազգերը Հուդան և Եփրեմն էին: Նրանք միավորվեցին, երբ երկու թագավորությունների դեմ ուղղված առանձին բարկությունները համապատասխանաբար ավարտվեցին՝ նախ 1798 թվականին, ապա 1844 թվականին: Եզեկիել երեսույթերորդ գլխում «ավելին» բառը մեզ թույլ է տալիս վստահ լինել այս կիրառության մեջ: «Ավելին» բառը նշանակում է «ավելին»-ին հաջորդող պատգամը դնել «ավելին» բառին նախորդող պատգամի վրա:

Եվ Տիրոջ խոսքը կրկին եկավ ինձ՝ ասելով. «Դու ել, ո՛վ մարդու որդի, վերցրու քեզ համար մեկ փայտ և վրան գրիր. “Հուդայի և Իսրայելի որդիների՝ նրա ընկերակիցների համար”: Ապա վերցրու մի ուրիշ փայտ և վրան գրիր. “Հովսեփի համար՝ Եփրեմի փայտը, և Իսրայելի ամբողջ տան՝ նրա ընկերակիցների համար”: Եվ դրանք միացրու մեկը մյուսին՝ մեկ փայտի մեջ, և դրանք մեկ կդառնան քո ձեռքում»: Եզեկիել 37:15–17.

Եզեկիելը, ասելով «ավելին», կիրառում է մարգարեական «կրկնության և ընդարձակման» սկզբունքը: Եզեկիելը պետք է վերցնի երկու փայտ, մեկը՝ Հուդայի համար, և մեկը՝ Եփրեմի համար, ապա երկու փայտերով պատկերված մարգարեությունը դնի նախորդ մարգարեության վերևում: Նախորդ մարգարեական պատկերավորումը սկսվել էր առաջին համարում, երբ Եզեկիելը տարվեց մեռած, չոր ոսկորների մի հովիտ:

Տիրոջ ձեռքն ինձ վրա էր, և Տիրոջ Հոգով ինձ դուրս տարավ ու դրեց այն հովտի մեջտեղում, որ լի էր ոսկորներով: Եվ ինձ անցկացրեց նրանց շուրջը շուրջը, և ահա՝ հովտի բաց տարածության վրա նրանք չափազանց շատ էին, և ահա՝ նրանք շատ չոր էին: Եվ Նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, արդյոք այս ոսկորները կարո՞ղ են ապրել»: Եվ ես պատասխանեցի. «Ո՛վ Տեր Աստված, Դու գիտես»: Նա դարձյալ ասաց ինձ. «Մարգարեացի՛ր այս ոսկորների վրա և ասա՛ նրանց. Ո՛վ չոր ոսկորներ, լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը: Այսպես է ասում Տեր Աստվածը այս ոսկորներին. Ահա, Ես շունչ պիտի մտցնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք: Եվ Ես ջրեր պիտի դնեմ ձեզ վրա, միս պիտի աճեցնեմ ձեզ վրա, մաշկով պիտի ծածկեմ ձեզ և շունչ պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք. և պիտի ճանաչեք, որ Ես եմ Տերը»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես ինձ պատվիրվել էր. և մինչ ես մարգարեանում էի, մի ձայն եղավ, և ահա՝ շարժում, և ոսկորները մոտեցան իրար՝ ամեն ոսկոր իր ոսկորին: Եվ երբ նայեցի, ահա՝ ջրերը և միսը նրանց վրա աճեցին, և մաշկը ծածկեց նրանց վերևից, բայց նրանց մեջ շունչ չկար: Այն ժամանակ Նա ասաց ինձ. «Մարգարեացի՛ր քամուն, մարգարեացի՛ր, մա՛րդու որդի, և ասա՛ քամուն. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Եկ, ո՛վ շունչ, չորս քամիներից և փչի՛ր այս սպանվածների վրա, որպեսզի ապրեն»: Եվ ես մարգարեացա, ինչպես Նա ինձ պատվիրել էր, և շունչը մտավ նրանց մեջ, և նրանք ապրեցին ու կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա՝ մի չափազանց մեծ զորք: Այն ժամանակ Նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, այս ոսկորները Իսրայելի ամբողջ տունն են. ահա, նրանք ասում են. «Մեր ոսկորները չորացել են, և մեր հույսը կորել է. մենք կտրված ենք մեր մասերով»: Ուստի մարգարեացի՛ր և ասա՛ նրանց. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա, ո՛վ Իմ ժողովուրդ, Ես պիտի բացեմ ձեր գերեզմանները և ձեզ դուրս բերեմ ձեր գերեզմաններից ու ձեզ տանեմ Իսրայելի երկիրը: Եվ դուք պիտի ճանաչեք, որ Ես եմ Տերը, երբ բացեմ ձեր գերեզմանները, ո՛վ Իմ ժողովուրդ, և ձեզ դուրս բերեմ ձեր գերեզմաններից: Եվ Իմ Հոգին պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք, և Ես ձեզ պիտի բնակեցնեմ ձեր սեփական երկրում. այն ժամանակ պիտի ճանաչեք, որ Ես՝ Տերս, խոսել եմ և կատարել եմ, ասում է Տերը»: Եզեկիել 37:1-14:

Այս հոգվածների հենց սկզբից մենք ցույց ենք տվել, որ չոր ոսկորների հովիտը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում, և որ չորս հոգմերի լուրը, որը նրանց պատճառում է կանգնել իրենց ոտքերի վրա՝ որպես մի մեծ բանակ, Կեսգիշերյան աղաղակի լուրն է, որը նույնացնում է երրորդ Վայի իսլամը: Քույր Ուայթը այդ ոսկորները նույնացնում է որպես Աստծո ժողովուրդ:

«Գրեցիքներս ավարտում եմ և իմ հոգին բարձրացնում եմ աղոթքով, որպեսզի Տերը շունչ փչի Իր հետընկած ժողովրդի վրա, որոնք չոր ոսկորների պես են, որպեսզի նրանք կենդանանան»: General Conference Bulletin, February 4, 1893.

Նախորդ հոդվածներում մենք ցույց ենք տվել, որ 2020 թվականի հուլիսի 18-ը նույնացնող մարգարեական լուրը սխալ էր, և որ այդ կեղծ հռչակումը նշանավորեց առաջին հիասթափության և հապաղման ժամանակի գալուստը տասը կույսերի առակում: Թեև ժամանակի հռչակումը օրինական էր միլլերիտական ժամանակաշրջանում, 1844 թվականից հետո այլևս երբեք չպետք է լիներ ժամանակի վրա կախված որևէ լուր: Երբ «Future for America»-ն հռչակեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ը, նրանք սահեցին ետ դեպի մի պատմություն, որտեղ ժամանակի հռչակումը ընդունելի էր, և այդպիսով մեղանշեցին, և նրանք սպանվեցին Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի մեծ քաղաքի փողոցում: Փողոցում մեռած լինելով՝ ապա նրանք պետք է հարություն առնեին, ինչպես երեքուկես օրից հետո՝ երկու վկաները:

«Չոր ոսկորները կարիք ունեն, որ Աստծո Սուրբ Հոգին շնչի նրանց վրա, որպեսզի նրանք շարժման գան՝ ինչպես մեռելներից հարությամբ»: Bible Training School, December 1, 1903.

Նախորդ հոդվածներում մենք ցույց ենք տվել, որ այն չորս հոդմերի լուրը, որը հարություն է տալիս երկու վկաներին, երրորդ Վայի Իսլամի լուրն է, և որ այդ լուրը վերջին օրերի Կեսգիշերային աղաղակի լուրն է: Եզեկիելն ասում է. «ավելին», և այդպիսով ցույց է տալիս, որ այն պատմության ընթացքում, որը պատկերում է Կեսգիշերային աղաղակի հռչակումը, երկու փայտեր՝ մեկը ներկայացված որպես Եփրեմ, իսկ մյուսը՝ որպես Հուդա, պիտի միացվեին իրար և դառնային մեկ ազգ: Տասը կույսերի առակը կատարվում է վերջին օրերում «մինչև իսկ տառը», ինչպես որ այն կատարվեց միլլերական պատմության մեջ: Այն ժամանակահատվածում, երբ Կեսգիշերային աղաղակը կատարվեց միլլերական պատմության մեջ, և դարձյալ վերջին օրերի կատարման ժամանակ, «երկու փայտեր» միացվել են և պիտի միացվեն:

Երկու գավազանները ներկայացնում էին հին Իսրայելի հյուսիսային (Եփրեմ) և հարավային թագավորությունները (Հուդա): Մենք նաև ցույց ենք տվել, որ Ուիլյամ Միլլերը նախապատկերացվում էր Եղիայով, և որ երաշտի երեքուկես տարիների ընթացքում Եղիան գնացել էր Սարեփայի այրու մոտ:

Եվ Տիրոջ խոսքը եկավ նրան՝ ասելով. «Վե՛ր կաց, գնա՛ Սարեփաթ, որ Սիդոնին է պատկանում, և բնակվի՛ր այնտեղ. ահա, այնտեղ մի այրի կնոջ պատվիրել էմ, որ քեզ կերակրի»: Եվ նա վեր կացավ ու գնաց Սարեփաթ: Եվ երբ հասավ քաղաքի դռանը, ահա, այնտեղ մի այրի կին էր՝ փայտեր հավաքելիս. և նա կանչեց նրան ու ասաց. «Խնդրում եմ, ինձ համար մի քիչ ջուր բեր մի անոթի մեջ, որ խմեմ»: Եվ երբ նա գնում էր բերելու, նա կանչեց նրա հետևից ու ասաց. «Խնդրում եմ, ձեռքիդ մեջ ինձ համար նաև մի պատառ հաց բեր»: Եվ նա ասաց. «Ինչպես քո Տեր Աստվածը կենդանի է, ես թխված հաց չունեմ, այլ միայն մի բուռ ալյուր կարասի մեջ և մի քիչ յուղ սրվակի մեջ. և ահա, երկու փայտ եմ հավաքում, որ ներս մտնեմ ու այն պատրաստեմ ինձ և իմ որդու համար, որպեսզի ուտենք այն և մեռնենք»: Եվ Եղիան ասաց նրան. «Մի՛ վախեցիր. գնա՛ և արա՛ այնպես, ինչպես ասել էս. բայց նախ դրանից ինձ համար մի փոքրիկ հացաթխիկ պատրաստիր և բեր ինձ, ապա պատրաստիր քեզ և քո որդու համար: Որովհետև այսպես է ասում Իսրայելի Տեր

Աստվածը. “Այլուրի կարասը չի պակասի, և յուղի սրվակը չի սպառվի, մինչև այն օրը, երբ Տերը անձրև ուղարկի երկրի վրա”։ Եվ նա գնաց ու արեց Եդիայի խոսքի համաձայն. և նա, և Եդիան, և նրա տունը շատ օրեր կերան։ Գ Թագավորաց 17:8–15:

Այս հատվածում հիշատակված «շատ օրերը» այն երեքուկես տարիներն են, որոնց ընթացքում Աքաաբը որոնում էր Եդիային, և որոնք ներկայացնում էին պապական հալածանքի հազար երկու հարյուր վաթսուհին տարիները: Պապական հալածանքի այդ «շատ օրերի» վերաբերյալ Հիսուսն ասաց.

Եվ եթե այն օրերը չկրճատվեին, ոչ մի մարմին չէր փրկվի. բայց ընտրյալների համար այն օրերը պիտի կրճատվեն: Մատթեոս 24:22:

Սպիտակ քույրը «այն օրերը» Հիսուսի հիշատակությունը ուղիղ կերպով նույնացնում է պապական հալածանքի ժամանակաշրջանի հետ:

«Եկեղեցու հալածանքը չշարունակվեց ամբողջ 1260 տարիների ընթացքում: Աստված, ողորմությամբ Իր ժողովրդի հանդեպ, կարճեց նրանց հրեղեն փորձության ժամանակը: Նախասելով եկեղեցուն պատահելիք «մեծ նեղությունը»՝ Փրկիչն ասաց. «Եվ եթե այն օրերը չկրճատվեին, ոչ մի մարմին չէր փրկվի, բայց ընտրյալների համար այն օրերը պիտի կրճատվեն»: Մատթեոս 24:22:
Ռեֆորմացիայի ազդեցությամբ հալածանքը դադարեցվեց մինչև 1798 թվականը»: Մեծ պայքարը, 266, 267:

Այն «շատ օրերը», որոնց ընթացքում Եդիան խնամվեց այրու կողմից, նաև Դանիելի կողմից նույնացված պապական հալածանքի «շատ օրերն» էին:

Եվ ժողովրդի միջից նրանք, որ իմաստուն են, շատերին պիտի խրատեն. սակայն պիտի ընկնեն սրով, կրակով, գերությամբ և ավարով՝ շատ օրեր: Իսկ երբ ընկնեն, մի փոքր օգնությամբ պիտի օգնություն գտնեն, բայց շատեր նրանց պիտի միանան շողոքորթությամբ: Եվ իմաստուններից ոմանք պիտի ընկնեն, որպեսզի փորձվեն, մաքրվեն և սպիտականան մինչև վախճանի ժամանակը, որովհետև դա դեռ նշանակված ժամանակի համար է: Դանիել 11:33–35:

«Վերջի ժամանակը», որը այս համարներում նաև «նշանակված ժամանակն» է, 1798 թվականն էր, և այն նշանավորեց պապական հալածանքի ավարտը, ինչպես որ դա նախապատկերվել էր Եդիայի՝ Սարեփթայի այրու հետ ունեցած ժամանակով: Այդ պատմության մեջ այրին, ներկայացնելով չամուսնացած եկեղեցի, Հայտնության գրքի տասներկուերորդ գլխում նույնացվում էր անապատի եկեղեցու հետ: Նա հավաքում էր երկու փայտ, ոչ թե մեկ փայտ կամ տասը փայտ, այլ՝ երկու փայտ: Եզեկիելը պետք է վերցնեք երկու փայտ՝ մեկը Իսրայելի հյուսիսային թագավորության համար և մեկը Իսրայելի հարավային թագավորության համար, և դրանք միացնեք իրար՝ մեկ փայտ դարձնելու համար: Այդ երկու թագավորությունները երկուսն էլ ցրված էին եղել երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի, սակայն Աստծո խոստումն այն էր, որ Նա կհավաքեր նրանց: Կինը հավաքում էր այն երկու փայտերը, որոնք պետք է միացվեին իրար, և նա այդ անում էր «մինչև այն օրը, երբ Տերը անձրև ուղարկի երկրի վրա»:

Այն օրը, երբ Տերը ուղարկեց «անձրևը», մատնանշում էր Միլլերական պատմության Կեսգիշերային Աղաղակը, որը հասավ իր ավարտին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ Ուիտի Պատգամաբերը հանկարծակի եկավ այն տաճարը, որ Ինքը կանգնեցրել էր 1798 թվականից (առաջին բարկության ավարտը) մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը (վերջին բարկության ավարտը): Այդ ժամանակահատվածում կատարվեց Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը, որը ներկայացված է Եզեկիելի՝ ոսկորների հովտի պատկերավոր նկարագրության մեջ, երբ հյուսիսային և հարավային թագավորությունների երկու փայտերը միացվեցին՝ կազմելու մեկ ազգ՝ մեկ թագավորով, որովհետև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Քրիստոսը ներկայացավ Հոր առաջ և ընդունեց թագավորություն:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Սրբությունների Սուրբը՝ սրբաբանը մաքրելու համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8.14-ում, Մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7.13-ում, և Տիրոջ գալուստը դեպի Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակված է Մադաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի գալով հարսանիքին, ինչպես Քրիստոս նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքարը, 426:

Քրիստոսը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին թագավորություն ստացավ, ինչպես նշված է Դանիելում:

Գիշերային տեսիլքներում տեսա, և ահա մարդու Որդու նման մեկը գալիս էր երկնքի ամպերով և հասավ մինչև Հինավուրցը, և նրան Նրա առաջ մոտեցրին: Եվ նրան տրվեց իշխանություն, փառք և թագավորություն, որպեսզի բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և լեզուները ծառայեն նրան. նրա իշխանությունը՝ հավիտենական իշխանություն է, որ չի անցնելու, և նրա թագավորությունը՝ այն, որ չի կործանվելու: Դանիել 7:13, 14.

Երբ Եզեկիելի երկու ձողերը միացվում են իրար, նրանց վրա մեկ թագավոր է լինում:

Եվ իմ ծառա Դավիթը նրանց վրա թագավոր պիտի լինի, և բոլորը մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք նաև պիտի ընթանան իմ դատաստաններով, պիտի պահեն իմ կանոնադրությունները և դրանք կատարեն: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ ես տվել եմ իմ ծառա Հակոբին, որտեղ բնակվել են ձեր հայրերը. և այնտեղ պիտի բնակվեն նրանք, իրենք, և իրենց որդիները, և իրենց որդիների որդիները հավիտյան. և իմ ծառա Դավիթը նրանց իշխան պիտի լինի հավիտյան: Եզեկիել 37:24, 25.

Բոլոր մարգարեները միմյանց հետ համամիտ են, և Դավիթ թագավորը Քրիստոսն է, որ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին եկավ Հոր առջև և ընդունեց մի թագավորություն, որ հավաքվել էր Իսրայելի երկու փայտերից՝ Իսրայելից (հյուսիսային թագավորություն) և Հուդայից (հարավային թագավորություն): Երկու թագավորությունների ցրումն ավարտվեց 1798-ից մինչև 1844 թվականները ձգված քառասունվեց տարիների ընթացքում, մինչ Քրիստոսը կանգնեցնում էր մի տաճար, որ ամայացվել և ոտնակոխ էր

արվել: Երբ Նա կանգնեցրեց տաճարը, ապա հանկարծ եկավ Իր տաճարը՝ որպես Ուխտի Պատգամաբեր՝ ի կատարումն Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի: Եզեկիելն էլ է համամիտ այդ փաստին, որովհետև բոլոր մարգարեները միմյանց հետ համամիտ են:

Եվ Իմ ծառա Դավիթը պիտի թագավոր լինի նրանց վրա, և նրանք բոլորը մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք պիտի ընթանան Իմ դատաստանների մեջ, պիտի պահեն Իմ կանոնները և պիտի կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ Ես տվել եմ Իմ ծառա Հակոբին, որտեղ բնակվել են ձեր հայրերը, և այնտեղ պիտի բնակվեն նրանք, իրենք, և իրենց որդիները, և իրենց որդիների որդիները հավիտյան. և Իմ ծառա Դավիթը պիտի լինի նրանց իշխանը հավիտյան: Եվ Ես նրանց հետ խաղաղության ուխտ պիտի կապեմ. դա հավիտենական ուխտ պիտի լինի նրանց հետ. և Ես նրանց պիտի հաստատեմ, պիտի բազմացնեմ նրանց, և Իմ սրբարանը պիտի դնեմ նրանց մեջ հավիտյանս հավիտենից: Իմ խորանն էլ պիտի լինի նրանց հետ. այո՛, Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը: Եզեկիել 37:24-27.

Տաճարը կանգնեցնողը Քրիստոսն է:

Եվ նրան ասացիր՝ ասելով. «Այսպես է ասում Զորաց Տերը՝ ասելով. Ահա այն մարդը, որի անունը Ճյուղ է. և նա պիտի աճի իր տեղից, և նա պիտի կառուցի Տիրոջ տաճարը. հենց նա պիտի կառուցի Տիրոջ տաճարը, և նա պիտի կրի փառքը, և պիտի նստի ու թագավորի իր աթոռի վրա, և նա պիտի լինի քահանա իր աթոռի վրա, և խաղաղության խորհուրդը պիտի լինի նրանց երկուսի միջև: Եվ պսակները պիտի լինեն Հելեմին, և Տոբիային, և Եդայիային, և Սովոնիայի որդի Հենին՝ որպես հիշատակ Տիրոջ տաճարում: Եվ նրանք, որ հեռու են, պիտի գան և կառուցեն Տիրոջ տաճարում, և դուք պիտի իմանաք, որ Զորաց Տերն ինձ ուղարկել է ձեզ մոտ: Եվ սա պիտի կատարվի, եթե դուք ջանասիրաբար հնազանդվեք ձեր Տեր Աստծու ձայնին»: Զաքարիա 6:12-15.

Քրիստոսը ՈՍՏՆ է, և Նա պարզորոշ ասաց, որ եթե Իր տաճարը քանդեն, Ինքն այն երեք օրում պիտի բարձրացնի, ինչին հրեաները պատասխանեցին, թե տաճարը կառուցելու համար քառասունվեց տարի է պահանջվել:

Այն ժամանակ Հրեաները պատասխանեցին ու ասացին Նրան. «Ի՞նչ նշան ես ցույց տալիս մեզ, որ այս բաներն անում ես»: Յիսուս պատասխանեց ու ասաց նրանց. «Քանդեցի՛ք այս տաճարը, և Ես երեք օրում կը կանգնեցնեմ այն»: Այն ժամանակ Հրեաներն ասացին. «Քառասունվեց տարի այս տաճարը շինուեց, և Դու այն երեք օրում պիտի կանգնեցնես»: Յովհաննէս 2:18-20.

Թեև տվյալ հատվածում Քրիստոսը խոսում էր Իր մարմնի մասին, բոլոր մարգարեները առավելապես խոսում են վերջին օրերի, քան այն օրերի մասին, որոնցում իրենք ապրում էին: Քրիստոսի հարությունը երրորդ օրը խորհրդանշում էր մեռած ոսկորների հարությունը Սուրբ Հոգու հեղման ժամանակ՝ Կեսգիշերյան Աղաղակում: Անձրևը, որ Եդիայի վկայության նյութն է, հայտնվեց Բահադի և Աշտարովթի մարգարեների հետ նրա առճակատման գազաթնակետին: Այդ ժամանակ ցույց տրվեց, որ Եդիայի

Աստվածը ճշմարիտ Աստվածն էր, և նաև, որ Եղիան ճշմարիտ մարգարեն էր:

Առաջին հիասթափության գալստյան ժամանակ հայտնվեց, որ բողոքականները դարձել էին սուտ մարգարեներ՝ ինչպես նախապատկերված էր Բահադի և Աշտարովթի մարգարեններով: Այդ ժամանակ սկսվեց ուշանալու ժամանակը, և այն առաջնորդեց դեպի Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը, որը հանգեցրեց նրան, որ Քրիստոս հանկարծ եկավ Իր տաճարը: Կեսգիշերյան աղաղակը ներկայացված է Եզեկիելի այն պատգամով, որ ոսկորներին բարձրացնում է որպես հզոր բանակ: Ավելին, այդ ժամանակահատվածում (քառասունվեց տարի) երկու փայտերը պիտի միացվեին միասին՝ առաջ բերելու համար մեկ ազգ՝ մեկ թագավորով:

Եվ Տիրոջ խոսքը դարձյալ եղավ ինձ՝ ասելով. «Դու էլ, մարդո՛ւ որդի, վերցրու քեզ համար մեկ փայտ և գրիր նրա վրա. «Հուդայի համար և Իսրայելի որդիների՝ նրա ընկերակիցների համար»: Ապա վերցրու մի ուրիշ փայտ և գրիր նրա վրա. «Հովսեփի համար, Եփրեմի փայտը, և Իսրայելի ամբողջ տան՝ նրա ընկերակիցների համար»: Եվ միացրու դրանք մեկը մյուսին՝ մեկ փայտի, և դրանք մեկ պիտի դառնան քո ձեռքում: Եվ երբ քո ժողովրդի որդիները քեզ ասեն՝ «Մի՞ թե մեզ չես ցույց տալու, թե սրանք ինչ են նշանակում», ասա՝ նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես կվերցնեմ Հովսեփի փայտը, որ Եփրեմի ձեռքում է, և Իսրայելի ցեղերը՝ նրա ընկերակիցներին, և դրանք նրա հետ կդնեմ, այսինքն՝ Հուդայի փայտի հետ, և դրանք մեկ փայտ կդարձնեմ, և դրանք մեկ պիտի լինեն իմ ձեռքում»: Եվ այն փայտերը, որոնց վրա դու գրում ես, նրանց աչքի առաջ պիտի լինեն քո ձեռքում: Եվ ասա՝ նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես Իսրայելի որդիներին կվերցնեմ հեթանոսների միջից, ուր որ գնացել են, և կհավաքեմ նրանց ամեն կողմից և կբերեմ նրանց իրենց երկիրը: Եվ նրանց մեկ ազգ կդարձնեմ այդ երկրում՝ Իսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի լինի նրանց բոլորի թագավորը. և այլևս երկու ազգ չեն լինի, և այլևս երբեք երկու թագավորությունների չեն բաժանվի: Եվ այլևս չեն պղծի իրենք իրենց կուռքերով, ոչ էլ իրենց զարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց որևէ հանցանքով. այլ ես կփրկեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, որտեղ մեղանչել են, և կմաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը, և ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը»: Եզեկիել 37:15-23:

Այն երկու փայտերը, որոնք այրին հավաքում էր Եղիայի անձրևից առաջ՝ Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ, Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորություններն էին, որոնք ցրվել էին և պետք է մեկ ազգի մեջ հավաքվեին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ սկսվեց հակատիպական Քավության օրը, որովհետև խոստումն այն էր, որ այդ ժամանակ Աստված «կմաքրի նրանց»: Մաքրագործումը, որը ներկայացնում է Քննական դատաստանը, սկսվեց այդ ժամանակ: Այդ երկու փայտերի հավաքումը պետք է ճիշտ հասկացվի, որովհետև Աստված միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

1844 թվականը Իսրայելի երկու թագավորությունների վախճանն էր, որովհետև այն ժամանակ դրանք դարձել էին մեկ թագավորություն՝ հոգևոր Իսրայել, և այդ պահից ի վեր նրանք այլևս պետք է լինեին միայն մեկ ազգ: Այդ պատմությունը նախապատկերվել էր այն սկզբնական պատմությամբ, երբ նրանք դարձել էին երկու ազգ, այսինքն՝

Հերոքավամի ապստամբության պատմությամբ:

Երոքավամի կեղծ պաշտամունքային համակարգի պատմությունը պետք է նաև պատկերավորվի նրա թագավորության վերջում: Ահարոնի ապստամբությունը հին Իսրայելի սկզբում և Երոքավամի ապստամբությունը հյուսիսային թագավորության սկզբում ներկայացնում են 1863 թվականի ապստամբությունը, իսկ 1863 թվականը հստակորեն հասկացվում է միայն այն ժամանակ, երբ Երոքավամի թագավորության վերջը, ինչպես այն ներկայացված է երկու ձողերի միացմամբ, նույնպես դրվում է 1863-ի վրա: Այդ ժամ է, որ 1863 թվականը հստակորեն երևում է որպես մի սերունդ, որ նախանձի պատկեր կանգնեցրեց:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Բայց չոր ոսկորների այս նմանությունը վերաբերում է ոչ միայն աշխարհին, այլև նրանց, ովքեր օրհնվել են մեծ լույսով. որովհետև նրանք ևս նման են հովտի կմախքներին: Նրանք ունեն մարդկանց կերպարանքը, մարմնի կառուցվածքը, սակայն չունեն հոգևոր կյանք: Բայց առակը չոր ոսկորներին չի թողնում պարզապես միմյանց միացած՝ մարդկանց կերպարանքներ կազմած. որովհետև բավական չէ, որ լինեն անդամների ու դիմագծերի համաչափություն: Կյանքի շունչը պետք է կենդանացնի մարմինները, որպեսզի նրանք կանգնեն շիտակ և գործի անցնեն: Այս ոսկորները ներկայացնում են Իսրայելի տունը, Աստծո եկեղեցին, և եկեղեցու հույսը Սուրբ Հոգու կենդանաբար ազդեցությունն է: Տերը պետք է շնչի չոր ոսկորների վրա, որպեսզի նրանք ապրեն:

«Աստծո Հոգին, Իր կենսատու գործությամբ, պետք է լինի ամեն մի մարդկային գործակցի մեջ, որպեսզի յուրաքանչյուր հոգևոր մկան և ջլի գործունեության մեջ դրվի: Առանց Սուրբ Հոգու, առանց Աստծո շնչի, լինում է խղճի թմրություն, հոգևոր կյանքի կորուստ: Շատերը, որ զուրկ են հոգևոր կյանքից, իրենց անուններն ունեն եկեղեցու մատյաններում, բայց գրուած չեն Գառան կյանքի գրքում: Նրանք կարող են միացած լինել եկեղեցուն, բայց միավորված չեն Տիրոջը: Նրանք կարող են ջանասեր լինել որոշակի պարտականությունների կատարման մեջ և համարվել կենդանի մարդիկ, բայց շատերն այն մարդկանց թվում են, որոնք ունեն «անուն, թե կենդանի ես, բայց մեռած ես»:

«Եթե հոգին առ Աստված ճշմարիտ դարձ չապրի, եթե Աստծո կենսատու շունչը հոգին չկենդանացնի դեպի հոգևոր կյանք, եթե ճշմարտությունը դավանողները չմղվեն երկնքից ծնված սկզբունքով, նրանք չեն ծնվել այն անապական սերմից, որ ապրում և մնում է հավիտյան: Եթե նրանք չվստահեն Քրիստոսի արդարությանը որպես իրենց միակ ապահովության, եթե չընդօրինակեն Նրա բնավորությունը, չաշխատեն Նրա հոգով, ապա նրանք մերկ են, նրանք հագած չեն Նրա արդարության պատմուճանը: Մեռածները հաճախ ներկայացվում են որպես ողջեր. որովհետև նրանք, ովքեր իրենց իսկ պատկերացումներով մշակում են այն, ինչ իրենք անվանում են փրկություն, չունեն Աստծուն, որ գործի իրենց մեջ՝ կամենալու և գործադրելու Իր բարեհաճության համաձայն»:

«Այս դասը լավ կերպով ներկայացված է այն չոր ոսկորների հովտով, որ Եզեկիելը տեսավ տեսիլքի մեջ»: Review and Herald, January 17, 1893.